



– Mange mennesker forventer, at man på et tidspunkt bliver den, man var førhen, og det gør man af gode grunde ikke. Der mangler jo en brik i et puslespil. Og Cille plejer jo ikke at være død.

LISAS DATTER BLEV MYRDET

„Jeg blev revet midt over, da Cille døde“

Hendes 18-årige datter blev brutalt myrdet af sin ekskæreste til en gymnasiefest i Aalborg. Lisa Næblerød var ved at falde fra hinanden i sin sorg og savner sin datter hver eneste dag, men har alligevel fundet en mening i meningsløsheden. Mød en bemærkelsesværdig kvinde med en usædvanlig evne til at tilgive.

AF LENE KJÆLDGAARD.
FOTO: MIKKEL VÖLCKER PETERSEN OG PRIVATE.

3. marts 2006

En mor i Aalborg gør sig klar til at køre til Vejle for at besøge en ven. Imens forbereder hendes 18-årige datter, Cille, sig til aftenens fastelavnsfest på Hassers Gymnasium, hvor hun går i 3. g. Et sted i byen opsøger en desperat dreng sin mor. Han hedder David og er ude af sig selv over, at kæresten, Cille, tre dage forinden har gjort deres et år lange forhold forbi. Få timer senere er Cille til forfest. David bliver ved med at ringe og spørge, hvad hun laver. „Jeg er på vej til gymnasiefest!“, siger den unge, smukke pige i prinsessekostumet og slukker sin telefon. Så tænder hun den igen og ringer til sin mor for at sige, hun elsker hende. Bagefter skriver hun en besked til David om at lade hende være i fred. Mens Cille og bedsteveninden går mod bagindgangen for at blive lukket ind på gymnasiet, er en af Cilles venner på vej til fastelavnsfesten. Han hører et skrig om hjælp og kaster sin cykel fra sig. Cilles bedste veninde er i mellemtiden nået frem til garderoben og undrer sig over, hvor Cille blev af. Imens stimler en flok udklædte, festglade

gymnasieelever 20 meter fra hovedindgangen sammen om noget, der ligner et meget livagtigt overfald, hvor en desperat dreng ved navn David ligger med en kniv oven på en ung pige i prinsessekostume...

– ALLE troede, det var en joke. Et skuespil. For det var jo en fastelavnsfest. Og ingen kunne i deres vildeste fantasi forestille sig, at det, de var vidne til, var et mord, fortæller Lisa Næblerød.

Hun er mor til den 18-årige gymnasieelev, Cecilie Kajus Næblerød, som blev knivdræbt af sin ekskæreste David til en gymnasiefest på Hassers Gymnasium for fire et halvt år siden.

– Det var først, da Cilles veninde Malle så, det var hendes sko under kjolen, at det gik det op for hende, der var noget helt galt.

David nåede at stikke sin ekskæreste 53 gange, før han blev overmandet af en pedel og stak af. Han nåede også at stikke Cilles ven Mikkel. Han havde hørt Cille råbe om hjælp udenfor, da hun var gået ud for at møde

Fortsættes næste side



Det sidste billede af Cille (th.) blev taget til forfesten den aften, hun blev myrdet.



Cille, syv måneder gammel.

Fortsat fra forrige side

David, der var dukket op til festen. Mens de chokerede gymnasieelever så til, forsøgte Cilles ven Peter, der tilfældigvis var klædt ud som Falck-redder, at give Cille førstehjælp.

– Den måde, som Peter har beskrevet det på... Da han pustede luft ind i hende, kom det bare ud af alle hullerne igen. Hun var helt hullet til på halsen.

Ved siden af Cille lagde veninden Malle sig for at holde den blonde pige i prinsessekostumet i hånden.

– Det sidste, Malle så, var en tåre, der trillede ned af Cilles kind. Og så var hun død.

„Cille er død“

Kort efter begik David selvmord ved at hænge sig i et skur nær sin bopæl. I Vejle blev Cilles mor Lisa ringet op af sin yngste søns far, som hun netop var blevet skilt fra. Grædende fik han sagt:

– Lisa, det er Michael. Cille er død.

– Jeg blev simpelthen så vred, for vi var lige flyttet fra hinanden og var ikke just perlevenner på det tidspunkt. Så jeg sagde: „Hvad pokker bilder du dig ind at sige sådan no-

DRABET

18-årige Cecilie Kajus Næblerød blev slået ihjel af sin ekskæreste, David, den 3. marts 2006 til en fastelavnstest på Hasseris Gymnasium i Aalborg. Samme aften hængte David sig i et skur nær sin bopæl. Cecilie og David havde været kærestere i et års tid. Undervejs havde Cecilie flere gange forsøgt at frigøre sig fra sin jaloux kæreste, der også tog stoffer. Hun slog op med ham, tre dage før drabet fandt sted.

get?“. Hvertil Michael svarede: „Det er rigtigt, Lisa, hun er blevet slået ihjel. David har slået hende ihjel.“

– Så kortslyttede det inden i mig. Og jeg husker ikke ret meget mere efter det. Vennen Jesper ringede efter en taxa, der kørte ham og Lisa hjem på den tre timer lange tur til Aalborg.

– Jeg var på randen af sindssyge og vekslede mellem at tro og ikke tro på, Cille var død. Mens Lisa var på vej ind gennem svingdø-

ren til skadestuen, gik Davids mor, hendes mand og Davids to små søstre samtidig ud ad døren.

– De havde været oppe for at identificere David, men det vidste jeg ikke på det tidspunkt, og jeg opfattede heller ikke, at det var hans familie. Ja. Det var et mærkeligt tilfælde. Og indtil vi kom til skadestuen... Indtil da var jeg sikker på, Cille kunne fikses, men da jeg lukkede døren op til det rum, hvor min bror, min veninde og min anden datter var... De kiggede på mig på den der måde... Og da vidste jeg det bare. At Cille virkelig var død. Og så brød jeg fuldstændig sammen, for indtil da havde jeg alligevel haft håbet. Jeg troede, hun ville ligge og kæmpe med nogle slanger forbundet til kroppen, og det var det, jeg skulle op og se. Det var så forfærdeligt, og der var sådan en fortættet stemning på skadestuen. Det var, som om der ikke rigtig var nogen, der forstod det. Det var for uvirkeligt til, at sådan noget kunne ske i Aalborg. Selv om sygeplejerskerne forsøgte at tale Lisa fra det, insisterede hun på at komme ind og se sin datter.

– Jeg ville så gerne se hende, holde hende, sove med hende, tale med hende – også

„Da vi kom ud af kirken, gik det op for mig, at jeg ikke ville komme til at se Cille igen“



Otteårige Cille med sin mor, Lisa Næblerød.

selv om sygeplejerskerne sagde, hun så forfærdelig ud. Da politiet var færdige med hende, fulgte min bror med mig ind på stuen, hvor personalet havde slukket for neonlyset og tændt fyrfadsllys, så det var så lempeligt som muligt. Cille lå på en stålseng. Og hun så forfærdelig ud. Det gjorde hun. Hun havde stadigvæk helt åbne øjne. Hun lå bare og kiggede. Som om hun lå og kiggede efter mig. Hendes lange hår var blevet kreppet inden festen. Og så... så havde hun bare huller alle vegne fra knivstikkene. Det var, som om hun... havde sådan et udtryk i ansigtet, som om hun spurgte: „Hvorfor?“. Jeg kyssede og krammede og talte til hende. Jeg havde bare sådan brug for at røre ved hende. Og jeg kan huske, jeg sagde: „Hvad har han gjort ved dig?“.

Stemmer i hovedet

Da Lisa vågnede op næste morgen, var hendes hus fyldt med mennesker. Familie, venner og gymnasieelever i tårer, i chok og i sorg.
– De var overalt. Det var så surrealistisk. På et tidspunkt stod jeg i køkkenet og begyndte

bare at glide ned ad køkkenvæggen, mens jeg slog mig selv i hovedet, fordi jeg hørte stemmer, som jeg ville have til at gå væk. Samtidig ville jeg gerne have dem til at blive, fordi de overdøvede al den gråd, der var i huset. Jeg var ved at gå ind i en psykose, men fik hjælp af min venindes mand, der var på besøg og arbejder på psykiatrisk skadestue. Venindens mand ringer efter en læge, der medicinere Lisa og sørger for, hun også får medicin til dagene efter. Et netværk af venner og familie danner ring om Lisa og tager sig af hende og Cilles 8-årige lillebror og 22-årige storesøster.

En uges tid efter mordet bliver Cille bisat fra Aalborgs største kirke, Budolfi Kirke, der er fyldt til bristepunktet med over 800 deltagere.

– Da vi kom ud af kirken, gik det op for mig, at jeg ikke ville komme til at se Cille igen. I dagene inden begravelsen lå hun i kapellet tæt på vores hus, hvor jeg flere gange havde været ovre og pusle om hende, men da kisten blev sat ind i bilen... da havde jeg ikke lyst til at lade den bil køre. Ikke uden mig i hvert fald. Jeg skreg helt vildt. For det var så endeligt. Nu var det bare slut. Og jeg ville bare... se Cille en sidste gang. Men det

kunne jo ikke blive ved. Det vidste jeg godt. Så det var også en lettelse at få sat det første punktum.

Den ubærlige sorg

Efter begravelsen begyndte Lisas sorgproces.

– Jeg var igennem alle sorgfaserne flere gange og synker stadig ned i sorgen en gang imellem, fordi jeg savner hende så ubegribeligt. Hendes fødselsdag er den allerværste dag på året for mig. Jeg får nærmest veagtige smerter og kravler rundt nede på gulvet i afmægtighed. Der er jeg intet værd. Jeg følte virkelig, jeg blev revet midt over, da Cille døde. At halvdelen af mig var væk, for vi mindede så meget om hinanden. Jeg var ved at falde fra hinanden de første to år, fordi jeg havde det så dårligt, men selvom det er en forfærdelig proces for en selv og ens omgivelser, så tror jeg, det er meget vigtigt at give sig selv tid til at være i sorgprocessen, så længe man har brug for det og give sig selv lov til at mærke savnet og angsten i alle celler, for ellers tror jeg, man bliver hængen-

Fortsættes næste side



– Det sidste, Cille sagde til mig, var, at hun elskede mig. Og jeg sagde, at jeg elskede hende.

„Jeg VIL have det bedste ud af den tid, jeg har tilbage på jorden“

Fortsat fra forrige side

de resten af livet. Det er tankevækkende, at man får et års orlov, når man får et barn, men når man mister et barn eller et menneske, der står en meget nær, så er det bare med at komme af sted. Op på hesten og kom videre. Men man kan ikke hoppe over en sorg. Man er nødt til at være i den. Hvis du brænder inde med al den sorg, der er så ubærlig at bære rundt på, bliver du en skygge af dig selv, der måske godt kan fungere – men på halv kraft, siger Lisa, der opfordrer os til at blive bedre til at tale om sorg.

– Desværre er sorg helst ikke noget, man skal snakke om. Jeg har oplevet folk gå over på den anden side af gaden, når de så mig, for jeg tror godt, de vidste, at hvis de spurgte, hvordan jeg havde det, ville jeg være ærlig. Og det kan folk ikke kapere. Jeg tror ikke, andre mennesker kan holde ud af se, hvor dårligt man har det. Måske fordi det også rammer noget i dem selv, og de bliver angste

for, at det samme kunne ske i deres liv. Og det er ikke rart at skulle forholde sig til. *Hvad har været det allersværeste ved Cilles død?*

– Det har været at se, hvor dårligt mine børn har haft det. Min søn har været meget tæt på at ende på børnepsykiatrisk afdeling, fordi han havde det så skidt. Hans forældre var lige blevet skilt, hans søster blev myrdet og han havde en mor, der var lavet af vat og ikke kunne være der for ham og hans storesøster, da de havde brug for det. Han var så bange for, at der også ville komme nogen og slå mig ihjel og fulgte i hælene på mig hele tiden, fordi han ikke kunne lide, jeg var ude af syne, og han brød helt sammen, en dag, jeg havde en diskussion med hans far, fordi han troede, hans far ville slå mig ihjel. Heldigvis startede han i en sorggruppe, hvor han fik fantastisk god hjælp. Cilles storesøster har fået konstateret posttraumatisk stress-syndrom og har været meget vred

på mig, fordi jeg simpelthen ikke var der for hende i en lang periode. Jeg var selv ved at gå i stykker. Jeg ville ønske, jeg kunne have været der, men det kunne jeg ikke.

Hvordan har du det med det?

– Jeg har fundet fred med det, for jeg ved, jeg ikke kunne have handlet anderledes. Når man er i sådan en stor sorg, er der ikke noget, der hedder at mobilisere kræfter. For du har dem ikke. Du kan bare overleve igennem dagene, fortæller Lisa, der også overvejede at tage sit eget liv i sorgprocessen. Ikke for at komme væk, men for at være sammen med Cille igen.

Ikke skyggen af had

– Jeg overvejede det flere gange, fordi jeg var så afmægtig. SAVNET var så voldsomt, at jeg mistede mig selv nogle få gange og bare ville dø. Men Cilles død skal ikke være meningsløs. Den skal kanaliseres ud til en

At miste et barn er en livslang sorg

– Man undgår ikke at synke ned i sorte huller, når man mister et barn. Det er specielt svært og uforståeligt og føles meningsløst, fordi tabet sker i den biologisk forkerte rækkefølge. De sorte huller vil efterhånden ebbe ud og blive mindre med årene, men det at miste et barn er en livslang bearbejdelse og en livslang sorg, som man skal forholde sig til. Man skal danne en ny forholden sig til livet og en ny meningsfuldhed, forklarer psykolog Alice Cleaver.

Hvad afgør, om man bliver hængende i et sort hul eller formår at finde ny mening med livet?

– Det, der er afgørende for, om man udvikler sig gennem sorg og krise og finder en ny mening med livet hen ad vejen, har at gøre med de ressourcer, man har med sig. Det handler f.eks. om, hvor godt et socialt netværk man har, og hvordan man bearbejder følelsesmæssige ting. Jo tryggere tilknytningsevner man har, jo mere vil man kunne række ud og dele sin sorg med andre og bede om hjælp. *Hvordan hjælper man bedst et menneske i sorg?*

– Jeg tror, det vigtigste er, at man udtrykker sin usikkerhed og siger: „Jeg ved ikke,

hvordan du helst vil mødes, men jeg vil gerne hjælpe.“ Og så er det meget vigtigt, at man går til vedkommende og ikke siger, at „du skal bare ringe“, for det kan en sørgende ofte ikke magte. Man skal prøve at trække folk lidt ud i livet igen, når der er gået en rum tid – og i øvrigt acceptere et nej, hvis de ikke lige magter at mødes den dag. Det er meget almindeligt for forældre at have specielt dårlige dage f.eks. omkring jul, fødselsdag og dødsdag, så omkring disse tidspunkter er det ofte godt at kontakte den, der har mistet og være der for hende.

energi, der kan bruge til noget. Og... jeg tror ikke, at man kommer ud af en sorg. Man lærer at leve med det fysiske tab. Jeg lever og har det rigtigt godt i dag og tror på, at mine børn og jeg selv får et godt liv, men... jeg savner Cille hver evig eneste dag. Og det vil jeg gøre altid. Jeg kommer aldrig til at vænne mig til tanken om, at hun ikke er her. Men samtidig bliver jeg glad, fordi jeg ved, hun ser det hele. Og jeg vil også sige, at jeg tror fuldt og fast på, vi selv bestemmer, om vi vil have grinet helt ned i maven igen, når vi har oplevet noget ganske forfærdeligt. Jeg VIL have det bedste ud af den tid, jeg har tilbage på jorden, og jeg vil have et godt liv. I starten handler livet om ren overlevelse, men senere tror jeg på, man kan træffe et bevidst valg om, at man kan få det godt bagefter.

Tror du, der er en mening med, at hun døde?

– Nogle vil stejle over, at jeg siger det. Men ja, det gør jeg. Jeg tror på, at alt i livet og i universet er en stor balance. Er der meningsløshed, er der også mening, er der sorg, er der også glæde. Jeg tror på, at meningen er, at Cille valgte mig som mor, fordi hun vidste, at jeg havde styrken til at bringe budskabet videre, som er, at vi alle sammen er født med ubetinget kærlighed som en iboende ressource, og at vi skal lære at tilgive og rumme hinanden i denne her kaotiske verden. Det er meningen, at jeg skulle skrive min bog

Har du også mistet et barn og gjort dig tanker om, hvordan man efterfølgende finder mening i meningsløsheden? Fortæl din historie på ALTFordamerne.dk.



for at hjælpe andre, som har mistet én, de elsker eller bare mennesker, som søger efter mening. Jeg tror, at min historie og min måde at være i sorgen på måske kan være med til at hjælpe andre med at finde tilbage til den livsenergi, vi alle har i os – selv når det frygteligst sker i vores liv. At vende tabet til: „Hvad skal jeg lære af dette, og hvordan kan jeg bruge min erfaring til at hjælpe andre?“ Jeg starter ved overhovedet ikke at have skyggen af had til David, som de fleste synes, jeg skal have, fordi han har slået mit barn ihjel. Jeg foragter selvfølgelig hans gerning, men ikke mennesket bag, for han var en uheldig dreng. Han var en syg dreng. Der er ingen mennesker, der er født onde. Heller ikke David.

Har du tilgivet ham?

– Jamen, jeg har aldrig haft brug for at tilgive ham. For jeg har aldrig hadet ham.

I forbindelse med Davids selvmord fandt politiet et seks sider langt afskedsbrev, der viste, at drabet skete i afmagt og frustration over, at Cille havde afsluttet deres et år lange forhold tre dage forinden.

– David tog stoffer, var meget paranoid og

manipulerede med Cille, men det gik først for alvor op for hende, hvor dårlig han var for hende, da hun skrev tredjeårsopgave om Naja Marie Aids novelle „Lille Fedtøre“, der handler om den grænsepsykotiske personlighedsstruktur. Cille fik øje på sig selv i den opgave. Og hun fik øje på Davids spaltede personlighed og begyndte at frigøre sig fra ham. Det kunne han ikke magte. Og så slog han hende ihjel.

Hvad tænker du om, at David tog sit eget liv efter mordet?

– Jeg tænker, at det var skånsomt for hans forældre. For de er i lige så stor sorg, som jeg er. Jeg har mødt Davids mor på kirkegården, hvor både Cille og David ligger begravet, fordi de tilhørte samme sogn. Hun har mistet sin dreng. Jeg har mistet min datter. Vi er samme sted. Men de må leve med skammen og fordømmelsen oveni. Det er jeg forskånet for. Og jeg vil ikke være med til at skabe en illusion om, at det er rigtigt at hade dem, fordi deres dreng har taget min datters liv.

Lisa Næblerøds bog „Hvad er sorg andet end udtryk for kærlighed“ som handler om sorgprocessen efter Cilles død, udkommer den 3. december på Lisa Næblerøds eget forlag, simple-being. Bogen kan købes på Simple-being.dk